

har været en Nødvendighed at tage Hensyn til de Krav, som er fremsatte fra anden Side. Derfor maa jeg ogsaa renoncere paa mit Ønske om, at man gik mere og mere fra den indirekte Beskatning over til den direkte Beskatning. Dog har Forholdet udviklet sig saaledes under Krigen, at medens man forud for Krigen i langt overvejende Grad baserede Statens Indtægter paa den indirekte Beskatning, er noget ganske andet Tilfældet i Øjeblikket. Det viser sig, naar vi gennemgaar Statsregnskabet for 1913—14, at den direkte Beskatning — her har jeg kun medtaget de to Skatter, Ejendomsskylden og Indkomst- og Formueskatten — var $24\frac{1}{2}$ Million, henholdsvis 6 og $18\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens Forbrugsafgifterne var 58—59 Mill. Kr. Det vil sige, at Forholdet paa det Tidspunkt var det, at godt de $\frac{2}{3}$ af disse Indtægter hvilede paa indirekte Skatter, medens knap den ene Trediedel hvilede paa direkte Skatter. Men tager vi Statsregnskabet for 1917—18, er Ejendomsskyldens og Formue- og Indkomstskattens samlede Beløb $246\frac{1}{2}$ Millioner, medens Forbrugsafgifterne kun andrager ca. 71 Millioner, og heraf falder de ca. 18 Millioner paa den ekstraordinære Spiritusskat. Af disse 317 Millioner er altsaa mere end de $\frac{3}{4}$ direkte Skat, mindre end $\frac{1}{4}$ indirekte Skat. Det er i Virkeligheden en Skattepolitik, som er diametralt modsat den, som gennemførtes i 1912, og en Skattepolitik, som jeg for mit Vedkommende hilses med den største Tilfredshed.

Hvad nu disse Skattelovforslag angaar, har den højtærede Minister gjort udførlig Rede saavel for Lovforslagenes Indhold som for deres sandsynlige Resultat, og jeg skal derfor ikke omtale de enkelte Lovforslag, da det vilde blive rene Gentagelser, og der jo ingen Anledning er til at spille Tingets Tid med noget saadant. Jeg ved ogsaa, at de bliver henvist til et Udvalg, og at man der kan konferere om mulige Ændringer af de forskellige Lovforslag. Jeg betragter for øvrigt ogsaa, saaledes som det er sagt fra anden Side, disse Lovforslag som et samlet Hele, hvor det efter min Mening ikke lader sig gøre at forandre saa forfærdelig meget. Der foreligger jo en enstemmig Vedtagelse i det høje Folketing, og der vil derfor formentlig ikke være nogen Anledning for dette høje Ting til at gribe ret meget ind i det samlede Hele, som dette Komplex af Lovforslag udgør.

Ligesom det ærede Medlem (Brams-

næs), som talte for Socialdemokratiet, vil jeg gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om et enkelt Lovforslag, nemlig Lovforslaget om Ejendomsskyld. Man har i Folketinget foretaget den Ændring af det oprindelige Lovforslag, at man har nedsat de 3 Kr.'s Ejendomsskyld af 1 000 Kr. til 2 Kr. Jeg for mit Vedkommende beklager denne Ændring; det forekommer mig, at den er i nogen Grad urimelig. Jeg giver det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, ganske Ret i, at en Ændring her ikke blot influerer paa Ejendomsskylden, men ogsaa paa Formuebeskatningen. Jeg skal nævne et Eksempel, som forekommer mig at være meget typisk. Jeg havde forleden Dag Lejlighed til for en Laaneforening at vurdere en Ejendom paa Fyn. Da den sidst blev takseret til Ejendomsskyld, vurderedes den til 180 000 Kr., men den solgtes for ganske kort Tid siden for 430 000 Kr. Hvis man nu var gaaet med til denne Forhøjelse med 1 pro mille, saa var denne Mand kommet til at betale et Beløb af 180 Kr. mere, det er det, man sparer denne Mand for. Men samtidig har denne Mand anvendt i denne Ejendom et Beløb paa 250 000 Kr., som er fuldstændig borte som Skatteobjekt betragtet. Dersom man regner med 5 pro mille, vil det sige, at Staten mister 1 250 Kr. Det forekommer mig, at det vilde være meget lempeligt, om Staten sagde til den Mand: Du skal slippe for 1 250 Kr., men saa maa du betale 180 Kr. som forhøjet Ejendomsskyld. Og, mine Herrer, De maa endelig ikke tro, at dette er et isoleret Fænomen; der er i dette Øjeblik købt en hel Del store Landejendomme Landet over, hvor det forholder sig paa samme Maade: der er skjult store Kapitaler, som overhovedet er skattefri i Kraft af disse Forhold. Derfor hører jeg ogsaa til dem, der beklager den Udsættelse af Jordvurderingen, som der her er Tale om, men de tekniske Vanskeligheder, som anføres saavel i Bemærkningerne til Lovforslaget som i Bilagene, er af den Beskaffenhed, at man maa bøje sig for dem; der er i Virkeligheden intet andet at gøre end at gaa med til denne Udsættelse og saa haabe paa, at Vurderingen, naar den kommer, maa kunne danne Grundlag ikke alene for en rationel Ejendomsskyld, men ogsaa for en senere Grundværdibeskatning. Sagen er den, at det ikke blot er Ejendommene, der skal vurderes, men at man ogsaa skal have en særskilt Vurdering af Grundene.